

HỒI 508

Hoàn Mỹ Vô Hà

Tống Sư Đạo vẫn bảo trì phong cách thanh lịch từ Ngoại Tân quán bước ra, tràn trề phong độ của con nhà thế gia, cười nói: “Xa quê gặp lại bạn cũ đúng là sung sướng phi thường. Ta đến đây vào hai canh giờ trước, trước mặt ta Quân Tường đã mất hai người ít nhất một canh giờ rồi, dù thế nào đi nữa, Vũ Văn Hóa Cập đã chết, Quân Sước trên trời cũng được yên nghỉ.”

Rồi bá vai hai gã, băng qua đường, vòng qua đám xe ngựa bước vào một quán rượu bên đường.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Đây chỉ là hiểu lầm oan uổng mà thôi.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Du đi đâu?”

Tống Sư Đạo nói: “Phó đại sư chính tay cứu nàng tỉnh lại, nhưng sức khỏe rất yếu. Theo Phó đại sư nói, Quân Du phải nghỉ ngơi ít nhất đến cuối mùa thu mới hoàn toàn hồi phục. Trước khi đến Long Tuyền, ta vẫn ở Bình Nhưỡng bồi tiếp nàng ta, lúc đầu còn đối với ta rất lạnh nhạt, khi ta đi lại mong ta ở thêm.”

Ba người ngồi xuống cái bàn trong góc, gọi rượu và thức nhắm.

Khấu Trọng gãi đầu: “Ta có mười mấy vấn đề muốn thỉnh giáo lão nhân gia người, không biết nên hỏi câu nào trước mới đúng.”

Tống Sư Đạo cười khà khà: “Cái danh xưng lão nhân gia ta tuyệt không chịu tiếp nhận đâu, chỉ cho kêu Tống huynh thôi, không được gọi khác.”

Lâu rồi mới được gặp lại, tưởng như trải qua cả một kiếp người, cả ba người đều hoan hỉ phi thường.

Tống Sư Đạo luôn một lòng một dạ đối với ái tình, nhân cách nghĩa hiệp cao thượng đưa Phó Quân Du về lại Cao Lệ khiến cho bọn họ trào dâng niềm tôn kính dạt dào từ tận đáy lòng.

Từ Tử Lăng nâng ly mời Tống Sư Đạo rồi nói: "Sao Tống huynh không ở lại Bình Nhưỡng theo lời mời của Du di?"

Tống Sư Đạo ngẩn ra nhìn ly rượu, chậm rãi nói: "Nàng chỉ là một hảo bằng hữu của ta thôi, người thật sự chiếm trái tim nàng là Bạt Phong Hàn chứ không phải Tống Sư Đạo này, huống chi trong tim ta ngoại trừ mẫu thân của các người, không thể chứa đựng thêm được ai nữa."

Hai người nghe thế đưa mắt nhìn nhau, Tống Sư Đạo si tình đối với Phó Quân Sước như thế, há chẳng phải Tống Khuyết sẽ chẳng có người nối dõi hay sao?

Khấu Trọng nói: "Có phải lão ca nhầm không đấy, Du di đã ra lời giữ huynh, đương nhiên là có chút tình ý với huynh. Huynh từ chối Du di, có lẽ người ta sẽ đau lòng, thậm chí rơi nước mắt."

Từ Tử Lăng thấy gã càng lúc càng lộ liễu, chỉ thiếu có cây quạt lông của bà mai, bèn đập chân gã rồi nói: "Du di và Tường di đều rất giống mẫu thân, thấy họ cứ tưởng là mẫu thân sống lại."

Tống Sư Đạo gật đầu: "Đó chính là khí chất của Phó Dịch Lâm, ông ta làm ta nhớ lại cha, chỉ có những cao thủ cấp bậc đó mới có khí phách đại tôn sư như vậy."

Khấu Trọng hỏi: "Phó Dịch Lâm cuối cùng là nhân vật siêu việt như thế nào? Trong ba đại tông sư hiện nay, ta chỉ chưa gặp ông ta mà thôi."

Tống Sư Đạo ngạc nhiên: "Chẳng lẽ ngươi đã giao thủ với Ninh Đạo Kỳ, và Tất Huyền rồi sao?"

Khấu Trọng nói: "Miễn cưỡng có thể nói như vậy, Ninh Đạo Kỳ chỉ dùng một tay độ chiều với ta. Còn Tất Huyền sau khi đánh trọng thương Bạt Phong Hàn, hai bọn ta liền thủ mới khiến y mới bỏ đi."

Rồi quay sang Từ Tử Lăng nói: "Ta có nói khoác không?"

Từ Tử Lăng lắc đầu, quay sang Tống Sư Đạo giải thích: "Lão Bạt không sao! Tống huynh đừng lo, bây giờ y đang có việc ngoài thành, mấy ngày nữa sẽ quay về."

Tống Sư Đạo nói: "Phó Dịch Lâm là con người theo đuổi sự hoàn mỹ, mọi thứ xung quanh ông ta đều được chọn lựa hết sức kỹ lưỡng. Ba đồ đệ của ông ta đều đẹp như thiên tiên, lan tâm huệ chất. Dịch Kiến Các tọa lạc ở nơi đẹp nhất Bình Nhưỡng, hết như cảnh tiên giữa chốn dân gian. Dịch kiếm pháp của ông ta càng hoàn mỹ đến mức đáng sợ, ôi!"

Hai gã đồng thanh hỏi: “Huỳnh đã giao thủ với ông ta à?”

Tổng Sư Đạo cười khổ: “Ta là con trai của Thiên Dao Tống Khuyết, ông ta làm sao chịu tha cho ta. Nhưng dẫu sao ta đã từng cứu ái đồ của ông ta, cho nên ông ta chỉ thủ không công, có điều chẳng có gì phân biệt cả, ta thà để ông ta phản kích còn hơn, mỗi đường kiếm của ta đều bị ông ta chặn đứng, sự khó chịu đó chỉ có mình bản thân ta biết rõ, sau mười chiêu ta bị nội thương tới ói máu, nghỉ ngơi đến hơn mười ngày mới hoàn toàn hồi phục, thậm chí là mất cả lòng tin, điều đó còn sâu sắc khó quên hơn cả vết thương ngoài da.”

Hai gã đều lè lưỡi.

Tổng Sư Đạo được Tống Khuyết chân truyền, bản thân có tư chất ưu việt, Phó Dịch Lâm chỉ dùng thủ đối công mà khiến y ói máu bị thương, kiếm pháp như thế thật là kinh người, không thể nào tin nổi.

Khấu Trọng nói: “Kiếm pháp của Phó Dịch Lâm so với lệnh tôn thì thế nào?”

Tổng Sư Đạo lắc đầu: “Rất khó nói! Cha ta giỏi công không giỏi thủ, còn Phó Dịch Lâm thủ đến hoàn mỹ vô khuyết, còn tấn công như thế nào ta vẫn chưa biết được.”

Rồi ngập ngừng: “Ông ta rất quan tâm đệ và Bạt Phong Hàn, nhiều lần hỏi ta về chuyện của hai người.”

Khấu Trọng nói: “Nghe lời lẽ của lão ca, huynh và sư công chắc là rất mến nhau, đúng không?”

Tổng Sư Đạo mỉm cười: “May mà ta là con người rất kỹ lưỡng trong cuộc sống, cho nên cũng hợp với ông ta. Phó đại sư đúng là con người rất đặc biệt, ta không biết hình dung ông ta như thế nào, bộ mặt ông ta trông giống như một nữ tử, nhưng lại không yếu ớt, có thể là vì ông ta thân hình cao lớn, lại có phong thái tiên phong đạo cốt không chút bụi trần. Dù đi đứng hay ngồi nằm, nhất là khi trong tay cầm Dịch kiếm, mỗi động tác đều hoàn mỹ, không hổ là một trong ba đại tôn sư.”

Khấu Trọng hỏi: “Giả sử không thể giải thích được sự hiểu lầm của tiểu sư di, sớm muộn gì cũng có một ngày sư công tìm bọn ta tính sổ, lão huynh có cách gì giúp bọn ta không?”

Tổng Sư Đạo hoan hỉ đáp: “Đương nhiên không có vấn đề. Quân Tường là một cô nương đáng yêu, nhưng đã bị Phó đại sư chiều hư. Tuy nhiên nàng vẫn tôn trọng ta, vậy chứ mỗi hiểu lầm này là như thế nào?”

Khấu Trọng liền giải thích sự tình.

Tống Sư Đạo nghe xong nhíu mày: "Ta đương nhiên hiểu hai người, chỉ e rằng Quân Tường rất khó chấp nhận, đó là bởi vì ba tử muội của nàng rất thân thiết với nhau. Vấn đề quan trọng nhất là Quân Sước đã từng truyền tâm pháp của sư môn cho hai người, đó là điều đại kỵ của Phó Dịch Lâm. Người Cao Lệ đều căm ghét người Hán, đến bây giờ Phó Dịch Lâm cũng không biết tại sao Quân Sước tốt với hai người như vậy, chuyện đã đến nước này, ta sẽ cố gắng hòa giải cho hai bên vậy."

Khấu Trọng nói: "Huynh có gặp tên tiểu tử Hàn Triều An không?"

Tống Sư Đạo gật đầu: "Y và ta ở trong tân quán, đã từng cùng ăn cơm, đối với ta rất khách sáo."

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Mấy ngày nay ở tân quán có xuất hiện người lạ nào không?"

Ý gã hỏi là vợ chồng Thâm Mạt Hoàn.

Tống Sư Đạo lắc đầu: "Không biết, đệ có thể nói rõ ràng hơn không, ôi, người quên rằng ta cũng vừa mới đến đây sao."

Khấu Trọng kể lại những chuyện đã xảy ra trên thảo nguyên. Khi Tống Sư Đạo nghe đến đoạn Sư Phi Huyền và Chúc Ngọc Nghiền đều vì Thạch Chi Hiền mà đến Long Tuyền, ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Cuối cùng Khấu Trọng nói: "Có một chuyện suýt nữa quên nói cho huynh biết, ta đến Lĩnh Nam đã từng gặp lệnh tôn, được ông ấy hứa sẽ toàn lực giúp đỡ, đồng thời nếu ta lấy được thiên hạ, sẽ gả Trí Trí cho ta."

Tống Sư Đạo hân hoan nói: "Vậy xin chúc mừng đệ, vậy ta có về Lĩnh Nam trễ một chút cũng không sao rồi."

Từ Tử Lăng thăm dò: "Có phải Tống nhị ca muốn trở lại Cao Lệ thăm Du di hay không?"

Tống Sư Đạo hơi ngạc nhiên, lắc đầu: "Ta chỉ muốn du ngoạn trên đại thảo nguyên một chuyến, tìm hiểu cuộc sống của các dân tộc tái ngoại, sau đó trở về Trung thổ bầu bạc với Quân Sước. Tâm nguyện của phụ thân, có lẽ phải nhờ Tiểu Trọng hoàn thành thôi."

Hai người đều cảm thấy không ổn, nhưng chẳng còn cách nào, bởi vì không ngờ Tống Sư Đạo si tình đến mức này.

Tổng Sư Đạo nói: “Ta sẽ để ý chuyện vợ chồng Thâm Mạt Hoàn, nếu có tin tức gì sẽ lập tức thông báo cho hai người, ngoài ra có còn cần ta giúp đỡ gì nữa không?”

Khấu Trọng không muốn gây thêm phiền phức cho y, nên từ chối hảo ý đó của y rồi hẹn cách liên lạc, cuối cùng chia tay nhau.

Trải qua bao nhiêu khúc chiết, bây giờ bọn gã không rảnh đi tìm Việt Khắc Phùng, vội vàng trở về Tứ Hợp viện, thay bộ đồ dạ hành do Thuật Văn chuẩn bị sẵn rồi chạy ra ngoài thành.

Hai gã đi vào hoang sơn, lẫn trong tán cây rừng, để ý không có ai rồi mới vòng một vòng lớn đến một quả núi ở thành Nam, vị trí của quả núi này vừa khéo nằm giữa thành Long Tuyền và hồ Kính Bạc, từ đây có thể nhìn thấy tháp đèn nổi tiếng ngoài cửa Nam thành Long Tuyền và dãy lầu trại của Mã Cát đèn đuốc sáng choang bên cạnh Kính Bạc hồ.

Hồ Kính Bạc kéo dài mấy mươi dặm, mặt hồ tựa như một tấm gương mênh mông phản chiếu ánh sáng nhu hòa của minh nguyệt trên trời. Bên dãy lầu trại của Mã Cát có hai chiếc thuyền, tuy còn kém xa thuyền vượt biển ở Trung thổ nhưng cũng rất thuận tiện cho việc đi lại và vận chuyển trên các dòng sông nối liền với hồ Kính Bạc.

Hai người nghĩ ngay rằng, số cung tên đó có thể vận chuyển tới đây bằng đường thủy.

Giọng nói của Sư Phi Huyền từ lùm cây phía sau vang lên: “Hai huynh đến sớm rồi!”

Hai người quay đầu nhìn lại, Sư Phi Huyền khuôn mặt tươi cười, mặc đồ dạ hành chậm rãi bước ra, mái tóc đen tuyền được búi lên cao, trên lưng đeo Sắc Không kiếm, gió đêm thổi phần phật làm quần áo tung bay, yếu điệu thuốt tha, dưới ánh trăng càng đẹp đến mê hồn, tràn đầy nữ tính ôn nhu kiều mỹ.

Hai gã chỉ biết gơ tay khen ngợi, đúng là được mở rộng tầm mắt, lại nghĩ đây là lần đầu tiên được sát vai hành động với nàng, trong lòng chợt trào dâng một cảm giác kỳ lạ khó mà diễn tả được thành lời.

Ba người đi lẫn vào rặng cây um tùm trên núi, Khấu Trọng hít sâu một hơi nói: “Ta lo quá!”

Trong bóng tối, Sư Phi Huyền ngạc nhiên: “Thiếu soái đã trải qua hàng trăm trận chiến, có gì mà chưa thấy qua, còn phải lo lắng gì chứ?”

Khấu Trọng pha trò: “Có lẽ nay là lần đầu tiên ta thấy tiền tử mặc đồ dạ hành, đẹp đến mức trong mơ cũng không tưởng tượng ra nổi, cho nên sợ nói sai hoặc làm sai chuyện gì khiến Phi Huyền trách cứ.”

Sư Phi Huyền bật cười: “Nếu Thiệu soái biết nói đùa, có nghĩa là không lo lắng lắm rồi!”

Rồi quay sang Tử Tử Lăng hỏi: “Tại sao phải chọn lộ tuyến này?”

Tử Tử Lăng đứng bên cạnh nàng, ngửi thấy mùi thơm u nhã của nàng, trong lòng cảm thấy rất bình tĩnh, giải thích: “Chính là Chúc Ngọc Nghiên đề nghị, bà ta nói rất có thể Kim Hoàn Chân bị nhốt trên thuyền ở hồ Kinh Bạc, nơi này chẳng những có thể tiến thoái dễ dàng mà còn có thể thành lập một trạm trinh sát, mở rộng phạm vi quan sát.”

Khấu Trọng khen: “Đúng là gừng càng già càng cay, ta đứng ở đây nhìn về phía hồ Kinh Bạc mới nghĩ ra được điều đó.”

Sư Phi Huyền bình thản: “Bà ta một lòng tìm Thạch Chi Hiền, đương nhiên suy nghĩ chu đáo.”

Tử Tử Lăng hỏi: “Phía Chu Lão Thán giả có động tĩnh gì không?”

Sư Phi Huyền đáp: “Đây cũng chính là nguyên nhân ta đặt câu hỏi khi nãy, Chu Lão Thán giả hẹn ta gặp mặt ở Kinh Bạc Hồ Đình phía tây bắc hồ Kinh Bạc, y nói có tin tức trọng yếu muốn báo cho ta.”

Khấu Trọng nói: “Chả lẽ y hẹn với chúng ta cùng lúc, một mình y làm sao phân thân được đây. Tử Lăng đoán không sai, chắc chắn là y dùng kế điều hổ ly sơn, mục tiêu thực sự chính là Sư tiền tử của bọn ta.”

Sư Phi Huyền hơi giận: “Phi Huyền đâu phải là tiền tử gì, cẩn thận nếu không Phi Huyền sẽ trách móc huynh thật đó.”

Khấu Trọng cười nói: “Tiểu thư xin đừng giận, bọn ta đêm nay để Lão Thán giả tổn công đợi một phen, tìm Kim Hoàn Chân và phu quân thật của ả giải quyết là xong.”

Tử Tử Lăng trầm ngâm nói: “Đừng đánh giá thấp người của Đại Minh Tôn giáo, chỉ mình tên Liệt Hà đã không đơn giản rồi, giả sử chúng ta không trúng kế, y sẽ sinh nghi, đối với phu phụ bọn họ chỉ có hại mà chẳng có lợi gì.”

Sư Phi Huyền đồng ý: “Tử Lăng huynh nói đúng, chúng ta cứ đến gặp y theo lời hẹn, xem thử bọn chúng sẽ giở thủ đoạn gì đây.”

Khấu Trọng kêu lên: “VẬY QUÁ NGUY HIỂM!”

Từ Tử Lăng nói: "Sư tiểu thư có thể để ta âm thầm áp trận, Trọng thiếu gia người cứ một mình phó ước, ta thấy không có gì đâu, nếu gặp được Lão Thán giả, cứ động thủ bắt gã, đến lúc cần có thể dùng gã để trao đổi tù binh."

Khấu Trọng gật đầu: "Đây quả là chiến thuật điều binh khiến tướng không sai sót gì, ta chỉ còn nước đi làm một tên binh quèn, khà! Rồi, hai người đi đi!"

Chợt một bóng đen lướt về phía Long Tuyền, cả ba người định thần nhìn kỹ rồi đều ngăn người ra.

Không ngờ đó chính là Thạch Chi Hiền, kẻ đã lâu rồi không gặp.

Sao lại trùng hợp thế này, suýt tí nữa bọn họ đã không tin vào đôi mắt mình.

Sư Phi Huyền khẽ hô: "Đừng làm bừa!"

Ba người từ trên cao nhìn xuống, Thạch Chi Hiền lướt đi nhanh như con gió quét ngang qua rừng, trong chớp mắt đã lẫn mất trong khu rừng rậm ở phía đông bắc.

Khấu Trọng hít sâu một hơi: "Trời ơi, chuyện gì thế này?"

Nếu không có Sư Phi Huyền bên cạnh, gã ít ra sẽ phọt ra một câu "Con bà nhà nó" học được từ Đỗ Hưng.

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Ít nhất có thể chứng minh cảm giác của Chúc Ngọc Nghiên không sai, đúng là Thạch Chi Hiền ở Long Tuyền."

Sư Phi Huyền nói: "Y muốn giết người!"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều ngạc nhiên, không biết tại sao Sư Phi Huyền lại có kết luận như vậy.

Sư Phi Huyền bình thản tiếp: "Y giấu Xá lợi dưới lớp bùn sâu trong hồ, đó là một phương pháp khiến người ta không cảm ứng được Xá lợi ngoài cách dùng thủy ngân. Bây giờ y lấy Xá lợi ra, dụ cho Chúc Ngọc Nghiên hoặc Kim Hoàn Chân và Chu Lão Thán cảm ứng Xá lợi rồi giết chết bọn họ trừ hậu hoạn, từ đây y có thể yên tâm hút tà khí của Xá lợi được rồi."

Khấu Trọng thắc mắc: "Chúc Ngọc Nghiên trước giờ vẫn đuổi theo y, y muốn đối phó với Chúc Ngọc Nghiên, chỉ cần ngừng lại là được, cần gì phải đến đây mới ra tay?"

Từ Tử Lăng nói: "Người phân tích rất có lý, nhưng lại không đúng đối với Thạch Chi Hiền. Chúng phân liệt nhân cách của y có thể mang tính chu kỳ, mỗi khi phát tác, Bất Tử Ấn

quyết của y sẽ có sơ hở. Nói không chừng sau khi rời Thống Vạn, chúng phân liệt của y lại phát tác, buộc phải mang theo Xá lợi bỏ trốn, lúc này đã được ổn định nên đương nhiên phải phản công lại."

Sư Phi Huyền ngạc nhiên: "Lời của Tử Lăng huynh hết sức sáng suốt và độc đáo."

Từ Tử Lăng than: "Bởi vì ta từng tiếp xúc với một Thạch Chi Hiền tràn đầy thâm tình, luôn luôn tự trách cứ mình, cho nên mới cảm nhận được điều đó."

Khấu Trọng rợn da gà: "Trận thế của ta đã đại loạn, nên làm thế nào đây?"

Sư Phi Huyền kiên quyết nói: "Chuyện gì cũng có phân biệt nặng nhẹ, chúng ta tạm thời gác lại chuyện Kim Hoàn Chân, toàn lực giúp đỡ Chúc Ngọc Nghiên giết Thạch Chi Hiền, trừ đi mối họa lớn của nhân gian."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Theo lẽ là nên như vậy."

Khấu Trọng khẩn trương nói: "Chúc Ngọc Nghiên tới!"

Lại một bóng đen nữa từ Long Tuyền lướt tới, đó chính là Chúc Ngọc Nghiên.

Từ Tử Lăng phóng vút ra khỏi mảnh rừng, từ xa đã vẫy tay gọi Chúc Ngọc Nghiên rồi lùi lại vào trong.

Chúc Ngọc Nghiên quay đầu nhìn rồi vẫn phi thẳng về phía trước, đánh một vòng lớn mới chui vào rừng tới bên họ, thấy Sư Phi Huyền, liền ung dung nói: "Thì ra là đồ đệ của Phạm Thanh Huệ, danh sư xuất cao đồ, bá phục, bá phục!"

Sư Phi Huyền thành lễ nói: "Phi Huyền xin thay mặt sư phụ thỉnh an Âm Hậu."

Nếu không biết mối xích mích giữa Từ Hàng Tịnh Trai với Âm Quý Phái đã có hàng mấy trăm năm nay, người ngoài sẽ tưởng rằng Phạm Thanh Huệ với Chúc Ngọc Nghiên là bạn cố tri.

Chúc Ngọc Nghiên đưa mắt nhìn sang hai gã, hơi bực mình hỏi: "Có chuyện gì đây?"

Khấu Trọng nói: "Chúng tôi vừa mới thấy Thạch Chi Hiền từ chân núi đi ngang qua."

Hai mắt Chúc Ngọc Nghiên sát cơ đại thịnh, tuy cách một lớp rèm che mặt, hơn nữa lại trong bóng đêm nhưng ba người vẫn có thể nhận thấy điều đó.

Từ Tử Lăng nói lại phân tích của mình cho bà ta nghe, cuối cùng nói: "Suy đoán của chúng tôi có chính xác hay không, sẽ mau chóng được biết ngay."

Sư Phi Huyền khẽ nói: "Đến rồi!"

Ba bóng người lướt đi như tên bay, chỉ nhìn thân pháp này cũng biết là thuộc hàng nhất đẳng cao thủ.

Kẻ địch chẳng hề dừng lại lướt thẳng về hồ Kính Bạc, khuất vào trong khu rừng mà Thạch Chi Hiền vừa mới tiến vào.

Khấu Trọng hít sâu một hơi nói: "Võ công của ba tên này rất cao minh, không ngờ Đại Minh Tôn giáo lại có lắm nhân tài như thế, chỉ ba tên nhãi nhép mà cũng khá đến mức này!"

Chúc Ngọc Nghiền trầm giọng: "Bọn chúng chẳng phải là tên nhãi nhép nào đâu, chính là Lân Vụ, Túc Hỏa và Ác Phong trong Ngũ Loại Ma của Đại Minh Tôn giáo. Hừ! Đại Minh Tôn giáo thật đáng ghét, chúng dám trêu cả Chúc Ngọc Nghiền này!"

Từ Tử Lăng kèm không được nói: "Sáng nay khi nói đến Đại Minh Tôn giáo, sao tông chủ không nhắc đến họ?"

Chúc Ngọc Nghiền lạnh nhạt đáp: "Đại Minh Tôn giáo chia làm hai hệ thống lớn, đó là Minh hệ và Âm hệ. Minh hệ do Thiện Mẫu và Ngũ Minh Tử đứng đầu, chuyên tuyên truyền tôn giáo; Âm hệ do Nguyên Tử và Ngũ Loại Ma đứng đầu, chuyên trừ khử những kẻ trái ý mình, là những tên đao phủ thủ. Lúc đó ta chưa trở mặt với bọn chúng nên không thể tiết lộ chuyện của bọn chúng. Tử Lăng thứ lỗi!"

Trong lòng ba người dâng lên cảm giác kỳ dị, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiền vốn chẳng xem ai ra gì mà lại cất tiếng xin lỗi.

Khấu Trọng thừa cơ hỏi thêm: "Chúc tông chủ có biết Chu Lão Thán có người huynh đệ sinh đôi không?"

Chúc Ngọc Nghiền gật đầu: "Một trong Ngũ Loại Ma là Âm Khí Chu Lão Phương, Chu Lão Phương là huynh đệ sinh đôi của Chu Lão Thán, cho nên năm xưa khi Thiện Mẫu bao che cho vợ chồng Chu Lão Thán, ta cũng khó hời tội."

Khấu Trọng định hỏi nữa, Chúc Ngọc Nghiền đã ra hiệu ngăn lại, sau một hồi yên lặng thì nói: "Các người đoán không sai, ta đã cảm ứng được Xá lợi rồi!"

- o O o -